

[Rasmus Hansen.]

Vesteuropa, samt at det er på høje tid at få det organiseret. Dr. Schumacher synes, at der er tøvet altfor længe.

Det vesteuropæiske fællesforsvar sammensættes derfor indtil videre kun af styrker fra Atlantpagtlande, og foreløbig er forhandlingerne om de beføjelser, som den fælles øverstkommanderende skal have, ifølge oplysninger, som udvalget har modtaget, afsluttet for fredstidsbeføjelsernes vedkommende.

De retningslinier for en eventuel vesttysk deltagelse i det fælles Atlantpagtforsvar, som nu er godkendt, indeholder en række bestemmelser, der tager sigte på at hindre, at der bliver oprettet en selvstændig tysk generalstab, og endvidere tager sigte på, at en tysk militarisme ikke genopstår. Alle deltagerne i Atlantpagten har været indstillet på at forhindre, at en delvis tysk genoprustning fører til en aggression fra tysk side. De Forenede Staters regering, den britiske regering og den franske regering har i noter af 22. december i fjor givet Sovjetunionen underretning herom, har meddelt Sovjetunionen, at de var fast besluttet på ikke på noget tidspunkt og ikke under nogen form at tillade, at Vesttyskland kan blive brugt som basis for en aggression. Det forhold, at vesttysk deltagelse vil finde sted indenfor en integreret fælles forsvarsstyrke, mener Atlantpagtlandene vil udgøre en garanti mod enhver form for aggression, siges der i noterne fra De Forenede Staters, Storbritanniens og Frankrigs regeringer til Sovjetunionen.

Atlantpagtpolitikken bygger på den forudsætning, at angribes en af deltagerne, betyder det krig med De Forenede Stater. Det er dette forhold, som gør pagten til en beskyttende foranstaltning, og henvisninger til fejlgreb, som tidligere er begået af alliancer med det udtalte formål også at beskytte militært svage lande eller af stormagter overfor mindre lande under forsøg på at bevare freden, f. eks. overfor Tjecoslovakiet kort før den anden verdenskrig, er ikke en gyldig indvending mod Atlantpagten, som netop er skabt under hensyn til disse fejlgreb og udfra en erkendelse af, hvad man *ikke* skal gøre, hvis man effektivt vil arbejde for fredens konsolidering. Hitler troede, at han kunne gennemføre sine erobningsplaner ved overfald på og krig mod europæiske stater. Han tabte som bekendt krigen i det øjeblik, da den udviklede sig til en verdenskrig; hans og hele nazisystemets nederlag var da kun et spørgsmål om tid. Havde Hitler

og hans nærmeste rådgivere vidst, at krigen mod Polen i eftersommeren 1939 var indledningen til en ny verdenskrig, er det sandsynligt, at han ikke havde påbegyndt den.

Under den første og under den anden verdenskrig var det overlegenhed med hensyn til råstoffer og industriel produktion, som blev afgørende for udfaldet. Ekspertter regner med, at det ikke vil være anderledes, hvis det forfærdelige skulle ske, at der udbrod en tredje verdenskrig. Det er Atlantpagtlandenes styrke under deres bestræbelser for at få freden bevaret, at de — navnlig i kraft af De Forenede Stater — har den største industrielle produktion og alle nødvendige råstoffer, men det vil formindske denne overlegenhed, dersom Vesteuropa blev besat af en aggressors styrker. Det er naturligvis af afgørende betydning, at de europæiske Atlantpagtlandes befolkninger kan gå ud fra, at selvom en tredje verdenskrig udbryder og de undertrykkes, så er det overvejende sandsynligt, at deres lande på et eller andet tidspunkt efter en langvarig krig vil blive befriet. Men det er en almindelig antagelse, at en tredje verdenskrig vil blive frygteligere end de to foregående, at både Europa og Sovjetunionen vil være ødelagt, før den slutter, samt at der i nogen grad, måske i meget høj grad, vil ske ødelæggelser i De Forenede Stater, dog næppe så omfattende som i Europa. Både de amerikanske og de europæiske Atlantpagtlandes bestræbelser må derfor ganske naturligt gå ud på at få organiseret et så stort militært fredsberedskab, at de europæiske Atlantpagtlande ikke ved en militær overrumpling kan forvandles til forterren i en ny verdenskrig, til et område, som først og fremmest bliver krigsskueplads. Med andre ord: der må organiseres en sådan militær beskyttelse, at den frygt, som nu præger de vesteuropæiske landes befolkninger, kan forvandles til en følelse af tryghed.

De europæiske Atlantpagtlande magter ikke selv en sådan militær beskyttelse, end ikke selvom de får vesttysk bistand. Dertil savner de fornøden økonomisk styrke, fornøden industriel produktionsevne og påkrævede råstoffer. De må nødvendigvis have amerikansk støtte.

Om omfanget af den amerikanske støtte, der er påkrævet for at kunne organisere et forsvar, som udelukker, at de europæiske Atlantpagtlande kan besættes, har det tyske socialdemokratiske formand, dr Kurt Schumacher, udtalt sig meget klart og meget kategorisk. En udtalelse fremsat af det radikale venstres ordfører, det ærede